

ser og initialer efter tegning av Thorolf Holmboe. Frasett nogen unøiaktigheter i utgiverens personalhistoriske opplysninger, som nødvendiggjorde et omtrykk av siste ark, høstet boken bare lovord, men den var jo nærmest en pastiche og viste ingen nye veier.

Men så kom den døde tid. Det gikk som i så mange foreninger. De stiftes med begeistring og man besetter styret med en mengde fremragende menn som hver på sitt felt har gjort en innsats. Man tror at man skal få summen av deres intelligens, mens facit blir differansen av deres energi. Det blir formennene alt kommer til å bero på. Etter Reusch fulgte i 1903 bibliotekar (senere direktør) Hans Dedekam, Grosch 1905 og bokhandler Swanstrøm 1907. Tiden gikk med forskjellige planer, særlig med en bok av Jens Thiis om Delacroix, men manuskriptet kom aldri. Endelig i 1915 gjorde Grosch palatsrevolusjon, Reusch blev atter formann, og etter meget strev lyktes det å få vognen op av grøften igjen. Det følgende år utsendtes Henrik Wergelands »*Jan van Huysums Blomsterstykke*. En Buket til Fredrika Bremer» med et nokså pent, men ikke særlig betydelig dekorativt utstyr av Oluf Wold-Torne. Jeg må tilstå at jeg personlig gleder mig mere over originalutgaven fra 1840 med hele dens naive typografiske »zirmateriale». Utgaven blev besørget av Anders Krogvig, litteraten, bokkonsulenten, som i denne tid bl. a. var bibliotekar hos Grosch i Kunstindustrimuseet, men forøvrig hadde tusen andre jern i ilden. Han blev overtalt til å bli foreningens neste formann.

Men Krogvig stilte sine betingelser. Han erklærte at han ikke hadde tid til å holde møter. Også i andre punkter var han Reuschs diametrale motsetning. Foreningen skulde legges praktisk an. Det var ikke dens oppgave å frembringe bibliofile sjeldenheter for feinschmeckere, men å påvirke den almindelige bokproduksjon. Man måtte komme over i moderne »*Gebrauchsgraphik*», — det nu misbrukte norske slagord brukskunst var ikke satt i omløp ennu dengang. — Foreningen var forøvrig allerede et godt stykke inne på den nye vei. Ved lovforandring i 1915 understreket den sin friere stilling ved å flytte ordet »norsk» bort fra »bokkunst» så dens navn nu blev »Norsk forening for bokkunst». »Rådet» blev endret til »styre» og bestemmelsene om at minst 2 skulde være kunstnere og 2 bokhåndverkere blev strøket sammen med bestemmelsen om »bøker under kunstnerisk ledelse».

Viktigere var det at man begynte å utgi et stort tidsskrift *Norsk bokkunst*, basert på kortere avhandlinger om boktrykk og bokkunst, foreningsnytt og annonser. Det startet flott med et hefte med illustrerte artikler om bokkunstneren Brynjulf Larson og om norske exlibris. De følgende numre